

Capitolul 3, versetele 19 și 20: În care (de asemenea) S-a dus să propovăduiască duhurilor din închisoare, care fuseseră răzvrătite odinioară, când îndelunga răbdare a lui Dumnezeu era în așteptare, în zilele lui Noe, când se făcea corabia, în care au fost scăpate prin apă un mic număr de suflete, și anume opt.

Deci în Duhul Sfânt, și nu personal, a propovăduit Domnul. Aceasta este ce scrie și apostolul Pavel: »El (Hristos) a venit astfel să aducă vestea bună a păcii vouă celor ce erați departe, și pace celor ce erau aproape.« (Efeseni 2, 17) Dar Domnul nu S-a dus personal la oamenii din Efes și la ceilalți oameni, ca să le vestească pacea, și tot așa de puțin S-a dus la iudei (la cei care erau aproape). Căci în versetele anterioare se arată că este vorba de pacea, pe care Hristos a adus-o prin lucrarea Sa de pe cruce, deci această predică a avut loc după înălțarea la cer a Domnului. În predică, în evanghelia pe care a adus-o Pavel și ceilalți evangheliști, Hristos a venit la ei, și El vine și astăzi la oricine aude Evanghelia. Acesta nu era un gând nou în Scriptură!

După ce Dumnezeu a vorbit în vechime în multe rânduri și în multe feluri, la sfârșitul acestor zile ne-a vorbit prin Fiul (Evrei 1, 1).

Deci Dumnezeu a vorbit poporului. Dar aceasta a avut loc prin gura robilor Săi. Petru a spus deja, că profeții au vorbit mânați de Duhul lui Hristos (1 Petru 1, 11).

Pe când Domnul era pe pământ, Dumnezeu a vorbit direct oamenilor, fără să se folosească de om ca unealtă. Căci El era »Dumnezeu revelat în carne«. Dar după înălțarea Sa la cer a folosit iarăși oameni. Prin ei și prin mesajul adus de ei El a venit la ei.

Petru vorbește despre ceva care a avut loc cu ca. 2.500 de ani mai înainte, și oamenii, cărora li s-a propovăduit, nu mai trăiau pe pământ, ci muriseră din cauza neascultării lor. În timp ce trupurile lor erau supuse putrezirii, duhurile lor au fost închise de Dumnezeu în închisoare, ca să apară în curând înaintea marelui tron alb pentru judecata finală (Apocalipsa 20). Am putea spune că este „de prisos” să spună că Hristos S-a dus în Duhul ca să predice acestor oameni (ca să excludă orice gând cu privire la mersul personal acolo). Prin aceasta cuvintele lui se leagă de ce a scris Moise (Geneza 6, 3). El adaugă cuvintele »de asemenea«, ca să facă mai clar caracterul suplimentar al acestor versete, prin care, în ceea ce privește timpul, nu sunt continuarea versetului 18.

Petru numește pe acești neascultători „duhurile din închisoare”. El nu-i denumește „morți”, așa cum numește în capitolul 4 versetul 6 pe cei care au trăit odinioară. Duhul este partea superioară a omului, în timp ce trupul este partea de jos. Sufletul este legătura dintre cele două părți. Scriptura pune duhul în legătură cu priceperea și cu judecata, iar sufletul în legătură cu sentimentele și poftele. Un cuvânt foarte clar este: »Cine dintre oameni cunoaște lucrurile omului, afară de duhul omului, care este în el?« (1 Corinteni 2, 11) De aceea Dumnezeu vorbește prin Duhul lui Dumnezeu duhului omului. »Duhul omului este o lumină a Domnului care pătrunde până în fundul măruntaielor« (Proverbe 20, 27). Deci predica lui Hristos prin Noe a fost adresată duhului omului din timpul acela. Trupurile lor au dispărut în potop, deoarece au fost neascultători, dar duhul și sufletul lor nu a murit. Ele sunt păstrate de Dumnezeu pentru judecata finală (2 Petru 2, 9), pentru ca atunci, unite cu trupul, să primească sentința definitivă pentru că au respins mărturia Duhului lui Hristos.

Nu toți cei care au murit sunt în închisoare. Aici se spune clar numai despre acea grupă limitată de oameni. Din alte locuri, ca de exemplu 2 Petru 2, 9, Luca 16, 23-28, și altele, putem deduce, după cum cred eu, că toți cei necredincioși sunt acolo. Dar cu siguranță, aceasta nu este valabil pentru credincioșii care au adormit. Ei sunt cu Hristos în Paradis (Luca 23, 43, 2 Corinteni 12, 4, Filipeni 1, 21-23). Acesta este un loc minunat, binecuvântat, care cu certitudine nu se poate numi închisoare. Este îndoielnic, dacă noi putem spune, că ei sunt în Hades, în orice caz Scriptura nu spune așa ceva.

Cuvintele »fuseseră răzvrătite odinioară« redau motivul pentru care aceste duhuri sunt în închisoare. Prin Noe le-a fost dată mărturia neprihănită. Fiecare lovitură de

ciocan din timpul construirii corăbiei era o mărturie, că starea lor era așa fel, că trebuia să vină judecata lui Dumnezeu peste ei. Așa era și la credincioșii cărora le scria Petru, și tot așa este și la noi. Despărțirea noastră de lume, și totodată și de lumea religioasă, este o predică adresată lor despre judecata care va veni cândva peste ei, dar totodată și despre calea de salvare. Îndelunga răbdare a lui Dumnezeu a așteptat în timpul cât s-a construit corabia. Dar marea mulțime a poporului nu a ascultat mărturia, tot așa cum are loc și astăzi. Ei nu consideră îndelunga răbdare a Domnului ca fiind pentru mântuirea lor, ci ca un semn, că judecata nu va veni (2 Petru 3, 15; 3, 4; Romani 2, 4). Ce atenționare serioasă se cuprinde în aceste cuvinte ale lui Petru pentru ei! Așa cum atunci, pe neașteptate a venit potopul și i-a omorât pe toți, tot așa va veni în curând ziua Domnului pentru ei, ca un hoț noaptea (1 Tesaloniceni 5, 2-3)! Oricât de îngrozitoare ar fi fost moartea prin potop, pe ei îi așteaptă ceva mult mai îngrozitor.

120 de ani de viață a lui Noe au fost caracterizați de două lucruri. El a predicat oamenilor păcătoși ca și el, și s-a pregătit să intre în lumea nouă (Evrei 11, 7) Tot ce a construit la corabie purta aceste semne caracteristice. Poate să fie ceva mai frumos, decât să vezi pe un credincios care se preocupă permanent cu aceste două lucruri (Filipeni 2, 12-16)? Era Duhul lui Hristos care predica prin el. Noe însuși nu a fost apt pentru aceasta, și cu atât mai puțin noi!

Domnul compară timpul lui Noe cu timpul scurt înainte de venirea Lui. Știm că El este gata să judece vii și morții (1 Petru 4, 5). Sunt lucruri care împiedică descoperirea deplină a răului și prin aceasta judecata (2 Tesaloniceni 2, 7-12). Dar știm că aceste lucruri, care fac această reținere, în orice moment pot fi luate din cale. Atunci timpul de har s-a terminat pentru toți aceia care nu au primit dragostea pentru adevăr. Ce urgență oferă aceasta celor două lucruri: despărțirea și vestirea Cuvântului! Și ce motiv este să lăsăm Duhul lui Hristos să vestească Cuvântul prin noi, să ne punem permanent sub călăuzirea Lui, să vrem să fim permanent unelte în mâna Lui! Noe și ai lui au fost salvați »prin apă«. Cuvântul »prin« mai poate însemna (ca și în greacă – dia) și: „cu ajutorul”. Dacă Petru ar fi vrut să prezinte primul aspect (»prin«), atunci, după părerea mea, cuvântul „apă” ar fi trebuit să fie însoțit de articol. Dar și din context (capitolul 3, 21) rezultă clar, după cum cred eu, că aici este vorba de înțelesul „cu ajutorul”, așa cum este acceptat și de Darby, Kelly, Grant, Alford, Hart, Greijdanus și alții. Apostolul vede aici apa ca mijloc de salvare.

Cuvântul grecesc pentru »au fost scăpate« se mai întâlnește, în afară de aici, și în Matei 14, 36 (s-au vindecat); Luca 7, 3 (să facă sănătos); Faptele Apostolilor 23, 24 (sănătos, teafăr), Faptele Apostolilor 27, 43 (a salva), versetul 44 și capitolul 28, 1, 4 (scăpați). Din aceste locuri rezultă clar înțelesul: salvare deplină din pericol mare și greutăți multe. Apa a însemnat moarte și pustiire pentru lumea dinainte de potop; dar pentru toți care au fost în corabie, ea a fost mijlocul care i-a despărțit de lumea condamnată și care i-a adus în lumea nouă, curățită (Evrei 11, 7). Apa a fost motivul pentru care ei au intrat în corabie; dar tocmai această apă a purtat corabia, așa că ea s-a ridicat deasupra pământului (Geneza 7, 7-17). În felul acesta apa judecății (un tablou al morții sub judecata lui Dumnezeu) a devenit un mijloc pentru salvarea lor. Vedem același lucru la trecerea prin Marea Roșie. Marea, care a adus moartea egiptenilor (Exodul 14), a condus pe izraeliți din țara robiei, care se afla sub judecata lui Dumnezeu, la locuința sfântă a lui Dumnezeu (Exodul 15, 13) și i-a despărțit pentru totdeauna de Egipt. Și așa cum apostolul Pavel compară această trecere prin Mare cu botezul (1 Corinteni 10, 2), face apostolul Petru aici cu potopul.

Capitolul 3 versetul 21: Icoana aceasta închipuiește acum pe voi, și anume botezul, care nu este o curățire de întinăciunile trupești, ci mărturia unui cuget curat înaintea lui Dumnezeu, prin învierea lui Isus Hristos.

»Care« se referă la »apă«, căci în greacă ambele cuvinte sunt de genul neutru, în timp ce „corabia” este de genul feminin. Cuvântul »icoană« (textual: anti tip) se întâlnește numai aici și în Evrei 9, 24. Aceasta ar putea să conducă la gândul, că apa potopului ar fi un tablou al botezului; dar această concluzie nu este necesară, așa cum rezultă clar din Evrei 9, 24. Eu cred mai mult, că și botezul prezintă același tablou, despre care vorbește apa potopului, că ambele tablouri corespund faptelor din versetul 21. Ca pretutindeni în Scriptură (Marcu 16, 16; Faptele Apostolilor 2, 38), Petru leagă botezul cu mântuirea. »Cine va crede și se va boteza, va fi mântuit.« Pocăiți-vă, și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre ... Mântuiți-vă din mijlocul acestui neam ticălos! Cei ce au primit propovăduirea lui, au fost botezați; și în ziua aceea, la numărul ucenicilor sau adăugat aproape trei mii de suflete.« »Scoală-te, primește botezul, și fii spălat de păcatele tale, chemând Numele Domnului« (Faptele Apostolilor 22, 16).

»Toți care ați fost botezați pentru Hristos, v-ați îmbrăcat cu Hristos« (Galateni 3, 27).

Botezul este deci un adevărat tablou al Evangheliei. El prezintă simbolic, cum poate un păcătos să devină mântuit. Și în privința aceasta găsim la Petru partea practică, iar la apostolul Pavel fundamentul învățaturii (Romani 6, 3-4). Petru face o paralelă între apa potopului și botez. Apa potopului a însemnat moartea tuturor celor cuprinși de potop. Ea prezintă deci moartea, însă moartea ca judecată a lui Dumnezeu asupra păcatului. Noe a intrat în această moarte, dar în corabie. Nu el a fost expus puterii judecării lui Dumnezeu, ci corabia, și tocmai apa morții l-a dus din lumea, peste care a venit judecata lui Dumnezeu, pe pământul cel nou, care nu va mai fi lovit de judecată, deoarece ea a fost exercitată pe deplin (Geneza 8, 21).

Așa se așează un păcătos, care își vede păcatele și din cauza aceasta este conștient de vina lui înaintea lui Dumnezeu, deja acum sub judecata lui Dumnezeu; dar Dumnezeu, care a dat corabia lui Noe (Geneza 6, 5-14), care căuta harul, dă păcătosului, care caută harul condamnându-se pe sine însuși, pe Hristos, ca pe Acela care a purtat judecata lui Dumnezeu și a murit în această judecată. Aceasta se prezintă prin botez. Păcătosul intră în apa morții; dar el nu moare în ea. Deoarece este botezat în Numele Domnului Isus (Faptele Apostolilor 8, 16), el întâlnește întrucâtva pe Domnul în apa morții, așa cum El a purtat judecata lui Dumnezeu, și are parte de ea. El iese din apă într-o lume nouă, în care nu mai există nicio judecată, într-o lume aflată de partea cealaltă a morții, într-o lume a învierii. Aceasta din urmă depășește înțelesul botezului. Botezul vorbește numai despre moarte, niciodată despre viață. Dar cel care se botează nu rămâne în apă și în felul acesta învierea este urmarea necesară, cu toate că ea nu este prezentată în tabloul botezului. În felul acesta am fost aduși noi la Dumnezeu (capitolul 3, 18). Păcatele noastre au rămas în apa botezului (Faptele Apostolilor 22, 16) iar noi înșine am fost aduși în prezența lui Dumnezeu, ca unii care am murit sub judecata Sa. Așa am fost noi mântuiți. Desigur, posedarea vieții noi este legată de aceasta. Dar apostolul Petru nu scrie nimic despre aceasta, ci apostolul Ioan (Ioan 3, 3). Și viața nouă a nașterii noastre din nou am primit-o prin atingerea cu Mântuitorul care a murit. Istoria despre Elisei cel mort este un tablou minunat al acestui fapt. Un mort a fost aruncat în mormântul lui Elisei, și când s-a atins de oasele lui Elisei, a înviat (2 Împărați 13, 21).

Realizarea deplină a expresiei »aduși la Dumnezeu« (capitolul 3, 18) va fi pe deplin împlinită abia atunci când vom fi duși în Casa Tatălui (Ioan 14). Dar împlinirea parțială o avem deja aici pe pământ. Există o Casă a lui Dumnezeu pe pământ, și botezul ne duce în ea. Acolo decide guvernarea morală a lui Dumnezeu. Crucea, ca loc unde Hristos a murit sub judecata lui Dumnezeu asupra păcatului, este singurul loc de pe pământ, unde nu mai este judecata lui Dumnezeu, deoarece acolo ea a fost pe deplin exercitată. Deci, crucea și învierea Domnului, care a urmat după aceea, sunt fundamentul Casei lui Dumnezeu, și adevăratul caracter al Casei lui Dumnezeu este,

că acolo totul este în concordanță cu Dumnezeu. El nu poate locui în vreun alt loc. Este Locașul lui Dumnezeu prin Duhul (Efeseni 2, 22), și noi suntem îndemnați să umblăm cu blândețe și smerenie, demni de chemarea noastră (Efeseni 4, 1).

Petru tratează poziția credincioșilor pe pământ. Deci, așa cum Noe a fost despărțit prin apa potopului de lumea căreia i-a aparținut până atunci și prin aceeași apă a fost adus pe pământul curățit prin judecată, tot așa apa botezului a despărțit pe iudeii credincioși, cărora Petru le-a scris, de poporul necredincios, aflat sub judecata lui Dumnezeu, și i-a adus la Dumnezeu, în locul unde nu mai este nici o judecată. De aceea Petru a zis iudeilor în ziua de Rusalii, care fuseseră mișcați de Cuvânt: »Mântuiți-vă din mijlocul acestui neam ticălos«. Cei care au primit cuvântul lui au fost botezați (Faptele Apostolilor 2, 40).

Înțelesul mântuirii este exprimat clar în cuvintele lui Zaharia: »După ce ne va izbăvi din mâna vrăjmașilor noștrii, ne va îngădui să-I slujim fără frică, trăind înaintea Lui în sfințenie și neprihănire, în toate zilele vieții noastre« (Luca 1, 74-75).

Profetic, aceste cuvinte se referă la Israel în timpul Împărăției de o mie de ani. Atunci va fi pe pământ o stare a mântuire, când Domnul va domni în neprihănire. Pentru noi aceasta va avea loc pe deplin, când vom fi glorificați la Domnul. Dar Petru ne vede încă aici pe pământ, și botezul stă în legătură cu poziția noastră pe pământ, și nu cu cerul. De aceea el vorbește despre acest loc de pe pământ, unde dușmanii nu mai au nicio putere, despre Casa lui Dumnezeu pe pământ și despre Împărăția cerurilor. Ei, cei care au trecut prin moarte (al cărei tablou este botezul) sunt în afara domeniului puterii dușmanului.

Dar deoarece botezul vorbește numai despre moarte, este clar că el în sine însuși nu ne poate mântui. »Nu știți că toți câți am fost botezați în Isus Hristos, am fost botezați în moartea Lui? Noi deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El« (Romani 6, 3-4a). Dar a fi în moarte sub judecata lui Dumnezeu nu înseamnă mântuire. Dar Hristos nu a rămas în mormânt. Slava Tatălui L-a înviat. Aceasta este dovada, că Dumnezeu a fost satisfăcut în chip desăvârșit prin lucrarea Sa. Și noi, care prin botez (ca simbol) avem parte de moartea lui Hristos, avem parte și de urmările acestei morți, cu toate că aceasta nu este prezentat prin botez. Noi am fost aduși la Dumnezeu, tot așa cum Hristos a fost înviat și proslăvit la dreapta lui Dumnezeu. De aceea Petru scrie, că botezul mântuiește »prin învierea lui Isus Hristos«.

Este remarcabil, că Petru nu scrie „ne mântuiește”, că „vă mântuiește”. Este adevărat, că sunt unele manuscrise mai puțin importante, în care stă „pe noi”. Dar în general există convingerea, că acestea nu sunt textul original. Petru nu putea să scrie „pe noi”, căci el nu a fost niciodată botezat cu botezul creștin. Nu găsim nici o aluzie, că ar fi fost botezat de Ioan Botezătorul, și acesta nu era botezul creștin. Botezul lui Ioan era un botez pe moarte. El boteza în Iordan, cunoscutul tablou al morții, dar nu pe moartea lui Hristos! (Matei 3, 5, Faptele Apostolilor 19, 4). Petru nu a primit niciodată botezul creștin, și cu toate acestea scrie atât el, cât și apostolul Pavel despre botez.

Petru și ceilalți apostoli au primit misiunea să boteze (Matei 28, 19), dar nu ca ei înșiși să fie botezați. Și cine ar fi putut să-i boteze? Împărăția cerurilor putea să înceapă abia după ce Domnul S-a înălțat la cer și Casa lui Dumnezeu a luat ființă abia după ce Dumnezeu a trimis Duhul Sfânt din cer aici jos pe pământ, ca s-o alcătuiască și să locuiască în ea. Cei 120, care așteptau în Ierusalim împlinirea făgăduinței (Faptele Apostolilor 1, 15), au fost primii, pe care Domnul i-a recunoscut ca aparținând Împărăției cerurilor și ca și Casă a lui Dumnezeu, prin aceea că Duhul Sfânt a coborât peste ei. Ei, și în mod deosebit Petru, au primit misiunea și au fost autorizați să lase și pe alții să intre pe ușă, botezându-i (Ioan 20, 23; Matei 16, 19; Matei 28, 19). Oricine a venit după ei, trebuia admis de ei, chiar și apostolul Pavel, cu toate că acesta nu a fost trimis să boteze (1 Corinteni 1, 17). Și Domnul a recunoscut aceasta, căci cei care au fost botezați au primit Duhul Sfânt abia după ce au fost botezați, așa cum a spus Petru în ziua de Rusalii (Faptele Apostolilor 2, 38; 8, 16; 19, 2-6). Singura excepție, pe care ne-o relatează Cuvântul lui Dumnezeu, este la Corneliu și cei ai lui, primul rod dintre națiuni. Petru ne face cunoscut necesitatea pentru acest scop. Numai amintirea, cum el însuși a intrat în Împărăția cerurilor, și anume prin revărsarea Duhului Sfânt, fără

să fie botezat, l-a făcut să admită pe cei care nu erau iudei, când Domnul a făcut cunoscut, că El i-a primit (Faptele Apostolilor 10, 44-48; 11, 2-18).

Botezul este un *semn* despre lucrurile spirituale. El are loc de fapt cu privire la mântuire, dar numai prin ce el reprezintă. Apa este o apă obișnuită și de aceea nu poate decât să îndepărteze necurățiile corporale, să elibereze de necurăția cărnii. În greacă stă pe primul loc „carnea”, ca să se pună accentul pe ea. Ritualurile sunt în totală contradicție cu creștinismul.

Adevăratul conținut al botezului este dorința unei conștiințe bune înaintea lui Dumnezeu! Cuvântul grecesc pentru „dorință” poate să însemne și rugămintă, dar și pentru ceea ce te rogi. În concordanță cu Darby, Kelly, Grant, Alford, Greijdenus și alții, eu cred că forma cuvântului aici, și contextul, arată că aici este vorba de ceea ce se dorește. În tabloul botezului, cel care se botează nu intră în apă, având o conștiință bună. Are loc »spre iertarea păcatelor«, ca să lase, ca păcatele să fie spălate și ca să îmbrace pe Hristos (Faptele Apostolilor 2, 38; 22, 16; Galateni 3, 27). Înțelesul botezului este deci dorința înaintea lui Dumnezeu pentru a obține o conștiință bună. Multe traduceri spun „pentru o conștiință bună”. Cum și pe ce bază obținem noi o conștiință bună? Tot pe baza învierii lui Hristos! Este clar, că aici este vorba de o conștiință bună înaintea lui Dumnezeu. A fi conștient de lipsa oricărui răului în comportare și a avea o conștiință bună înaintea lui Dumnezeu nu este același lucru. Cea din urmă o avem, dacă stând în lumina lui Dumnezeu suntem conștienți că nimic nu este între Dumnezeu și noi.

Numai dacă am trecut prin ceea ce este prezentat prin botez, deci dacă luăm pentru noi înșine ce înseamnă botezul nostru cu adevărat, avem dreptul la o conștiință bună. Am văzut, că înseamnă să intri în moarte, care este judecata lui Dumnezeu, și acolo să întâlnești pe Hristos, ca pe Acela care a purtat în locul nostru judecata lui Dumnezeu și din cauza aceasta a murit. Atunci vom fi cu El, și prin aceasta vom fi morți față de vechea noastră poziție de oameni naturali. Aceasta înseamnă de asemenea, că noi am murit față de lume și față de păcat.

Cine a murit este izbăvit de păcat (Romani 6, 7). Dar noi am murit în Hristos. Deci moartea noastră în El are valoare, numai dacă Dumnezeu a acceptat moartea Lui ca Locțiitor. Dar Dumnezeu a acceptat-o, și învierea Lui este dovada. De aceea învierea lui Hristos ne dă o conștiință bună, dar numai după ce am trecut prin ceea ce simbolizează botezul.

Acesta este unul din marile privilegii pe care le avem față de credincioșii din Vechiul Testament. Bărbați ca Avraam și Moise au primit ce este prezentat prin botez (adică sentința morții din partea lui Dumnezeu), și prin faptul că au intrat în ea, au primit și deplina despărțire de lume. În trecerea prin Marea Roșie vedem prezentat aceasta cu privire la Moise printr-un tablou al botezului. Dar credincioșii din Vechiul Testament nu au cunoscut lucrarea înfăptuită de Domnul, și învierea Lui ca dovadă că dreptatea lui Dumnezeu a fost pe deplin satisfăcută cu privire la noi. De aceea ei nu au avut o conștiință bună înaintea lui Dumnezeu, cu toate că fără îndoială Duhul Sfânt le-a dat un sentiment cu privire la harul lui Dumnezeu și favoarea Lui.

Dar învierea Domnului îndreaptă gândurile apostolului direct la glorie, deoarece aceasta este urmarea necesară a învierii. Dacă Dumnezeu a fost satisfăcut prin lucrarea și prin moartea Domnului, și ca dovadă L-a înviat din morți, atunci trebuie să urmeze gloriificarea (Ioan 16, 10; 17, 4-5).

Capitolul 3 versetul 22: care stă la dreapta lui Dumnezeu, după ce S-a înălțat la cer, și Și-a supus îngerii, stăpânirile și puterile.

Drepturile lui Dumnezeu vorbesc despre o poziție de putere deplină, stăpânire, onoare și favoare (Efeseni 1, 20-21). Cu toate că iudeii au lepădat pe Domnul Isus, El a fost adevăratul Iosif, căruia faraon i-a zis, în timpul lepădării lui de către frații lui: »Eu sunt faraon! Dar fără tine nimeni nu va ridica mâna nici piciorul în toată țara Egiptului« (Geneza 41, 44). Acest gând devine accentuat prin aceea că în greacă cuvântul

Dumnezeu este însoțit de articol. Aceasta arată, că este singurul Dumnezeu adevărat, Creatorul cerului și al pământului, Cel Atotputernic.

Ce îmbărbătare a fost aceasta pentru sârmanii credincioși iudei, care au fost repudiați și batjocoriți de frații lor, pentru că ei credeau într-un Mesia lepădat, crucificat. El, în Cel care credeau ei, era într-o slavă nespus mai mare decât va fi vreodată slava lui Mesia pe pământ. Chiar dacă poporul lui pământesc L-a respins, puterile cerești, prin mijlocirea căroră Israel a primit Legea sa (Faptele Apostolilor 7, 53), Îi erau supuse, oricât de mare ar fi fost puterea și tăria lor. Cu siguranță El va șede în curând ca Fiu al lui David pe tronul lui David în Sion (Ieremia 33, 15-17). Dar nu au scris proprii lor profeți că El va domni în mijlocul dușmanilor Lui (Psalmul 110, 1-2). Cu siguranță, Israelul întors la Dumnezeu va avea parte de slava pământească a lui Mesia și va primi binecuvântări minunate! Dar cu cât mai mare și mai minunată este partea aceloră, fie ei iudei sau neamuri, care cred acum în Domnul, în timpul lepădării Lui, și prin botez își ocupă public aici pe pământ locul împreună cu El! »Îl vedem încununat cu slavă și cu cinste« (Evrei 2, 9). Vedem că totul Îi este supus sub picioare. Vedem anticipat cum universul Îl ovaționează, Îi mulțumește și I se închină (Apocalipsa 5, 6-14)! Și când Îl vedem așa, atunci inima noastră zice: această Persoană minunată este »Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine pentru mine« (Galateni 2, 20)!